

144. Møde.

Fredag den 11. Maj Kl. 19³⁰.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 106 af 31. Marts 1933 om Laan og Tilskud til Grundforbedring.

(Lovforslaget som vedtaget af Landstinget findes i Tillæg C. Sp. 1329; Udvalgets Erklæring findes i Tillæg B. Sp. 1969).

Uden for Erklæringen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Udvalgets Indstilling sættes til Forhandling.

Ordføreren (Marinus Sørensen): Det er beklageligt, at det Arbejde, der efter denne Lov er sat i Gang, nu skal standses af Oppositionen. Faa Love har som den mødt Velvilje ude i den almindelige Befolkning, meget Arbejde er sat i Gang efter den, og mange Landmænd har faaet en haardt tiltrængt Støtte. Det er ganske ubegribeligt, at Landstingets Flertal benytter sin Magt til at standse en saadan Lovgivning, og jeg tror ikke, Flertalspartierne skal vente sig megen Tak for denne Daad.

Den Bestemmelse, der nu er indføjet i § 1, er saglig set ganske umulig. Det er for det første urimeligt, at man i en Lov søger at træffe Bestemmelser i Lønsspørgsmaal, og det er dernæst ganske urimeligt at vedtage en Lovbestemmelse, der lyder saaledes:

„Arbejdet vil være at vederlægge med den Betaling, der i Henhold til Overenskomst mellem Arbejdsgivere og Arbejdere maatte være fastsat for tilsvarende Arbejde, eller, hvor saadan Overenskomst ikke foreligger, til den Løn, der i den paagældende Egn sædvanlig ydes for tilsvarende Arbejde.“

Det forekommer mig, at man her er inde paa noget ganske uholdbart. Enhver, der har det mindste Kendskab til Forholdene ude paa Landet, hvor der ikke

er tariffmæssige Aftaler, ved, at Lønnen ligger vidt forskellig fra Egn til Egn, ja, man kan sige fra Gaard til Gaard. Hvordan skal en saadan Bestemmelse praktiseres? Hvem skal afgøre, hvad der er den paa Egnen gængse Løn? Det er givet, at Arbejderne vil holde paa, at den Løn, der ligger højest, maa være den, der skal betales, og det er vel ikke unaturligt, om Arbejdsgiverne siger, at den laveste Løn er den paa Egnen gængse. Jeg forudser, at hver eneste Tildeling af Laan vil blive Genstand for Strid, og da der ingen Bestemmelser findes i Lovforslaget om, hvem der skal afgøre saadanne Stridsspørgsmaal, maa det være Meningen, at det skal være Domstolene, men det vil praktisk talt sige, at hvor der ikke foreligger tariffmæssige Aftaler, skal enhver Laanetildeling være Genstand for en Dom. Jeg tror ikke, det højner Rigsdagens Værdighed, at vi sender den Slags Love ud til Befolkningen.

Mit Parti kan ikke give Tilslutning til en saadan Bestemmelse. Ønsker Flertalspartierne i Landstinget og Oppositionen her i Folketinget en saadan Bestemmelse hæftet paa Grundforbedringsloven, maa de tage Æren og Ansvar for, at denne Lovgivning bringes til Standsnig.

Jeg skal anbefale Tingets Medlemmer at stemme for det af Det radikale Venstre og Socialdemokratiet stillede Ændringsforslag, hvorefter § 1, 2det Stykke, udgaar.

Johannes Hansen: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale at stemme imod det stillede Ændringsforslag.

Ogsaa vi er af den Mening, at Loven har sin Betydning, og vi ønsker i Virkeligheden, at Lovforslaget skal vedtages, men det er jo dog ikke saadan, at vi skal vedtage alt, hvad Regeringspartierne byder, og vedtage det for en hvilken som helst Pris. Det vil ikke kunne nægtes, at Regeringspartierne ønsker at bruge ogsaa denne Lov til at gennemtvinge tariffmæssig Betaling i Landbruget. Vi mener slet ikke, at den Løn, der betales i Landbruget, er for høj, men Regeringspartierne burde vide, at det ikke er muligt for Landbrugerne at betale højere Løn.

Det, Regeringspartierne ønsker at gennemtvinge, er jo ikke engang det, at Landarbejderne skal have Lov til at udføre det Arbejde, det drejer sig om; det er i Virkeligheden Meningen, at det er Dansk Arbejdsmandsforbunds Tariffer, der skal være gældende for Arbejdet efter Grundforbedringsloven. Efter en Afgørelse, som er truffet af Arbejdsnævnet med Hensyn til, hvem der